

Sieger des *Pretium Petronianum* anlässlich des *Satyrical-Thementages* am 26. Januar 2013, verliehen vom Seminar für Klassische Philologie der Johannes Gutenberg-Universität Mainz für das Verfassen eines herausragenden Petron-Fragments in lateinischer Sprache

Autoren: Matthias Berlandi, Lisa-Marei Pulverich
Tutoren: Valerie Duchscherer, Gianna Zipp

Textus restitutus Petron, Sat 84,3ff.

Dieser Text soll, wie sich aus der Überschrift erkennen lässt, an der Stelle 84, 3 in Petrons *Satyrical* eingefügt werden. In dem Fragment wird der Diskurs über den Konflikt zwischen Reichtum und den "verachteten Künsten" (*desertas artes*) weitergeführt. Sprachlich orientiert sich der Text an stilistischen Besonderheiten der Sprache Petrons (*sermo urbanus* mit poetischer Einlage).

Dictis his verbis iuxta tabulam pugnam tractantem Troianam consedit senex ille caput in manus genibus impositas colligens. ‚Imprudenter constat‘, inquam, ‚rationem istam, quam, ut recte dicis, abhorre ab antiqua nostra dicendi facultate certe nos scimus, quam docuerunt maiores. Cur, dic mihi, semper in eundem errorem incidunt homines, qui appellari velint sapientes, ut divitias praeparent inutiles propter, ad summam, divitias ipsas nescientes vera vitae bona? Arsitne Iuppiter amore Ganymedis captus quia pecuniarum copias obtinuit? Putandusne Iuppiter eum amasse divitiis commotus? Suntne qui collocent Letoïda in Omphalo propter divitias quasdam? Solitine eum adire propter paupertatem? Noveruntne, quaeram, artes eius? Intende animum in istum nomine Persen, quem docet Hesiodus peccasse, cum secutus sit nocentem Erida, ut ita dicam, conantem solum, ut putare solemus, heredem parentum bonorum fieri.‘

‚Non solum peccasse‘ inquit canus ‚sed etiam destruxisse fraternitatem, quod factum pessimum appellem errorem.‘ ‚Haud dubium‘ inquis ‚istum nobis, si vis, exemplum‘ ut munere fungens poeseos dicam ‚caecitatis a pecuniis excitatae‘. ‚Sed‘, cum intermisi verba, ‚inimicus quilibet litteris audiat poema tuum, quod nuper cantavisti dicens facundiam desertas invocare artes. Cur sint desertae, equidem nescio. Violasse deditos pecuniis, persuasum quidem mihi, imaginem Nestoris, consultoris sapientis Agamemnonis, memoriae mandatam, quem, vide et tu, ubi consederis, in tabernaculis sedentem scimus bellum consiliis tam doctis

inter pugnantes gessisse. Vide ergo tabulam hanc in pariete iuxta te <adhaesam>.’

Poeta oculos ocius tollens et pictos aspiciens fortes exclamat: ‚Ecce enim, nos, quibus datum est intellegere, non tabulam quandam, sed doctrinam, si ita liceat dici, sagacitate oculorum, putasne, videmus. Verum, verum, sit alterum exemplum nobis senex, ut sum, Nestor, quo stultitiam pecunias quaerentum exponamus, ille loquax Nestor, qui gubernabat bellum, quem appellamus Troicum, per facultatem dicendi perque artem suam orationes componendi, quibus eum movisse putamus turbas pugnantium. Verba eius sapientiam praebentia polluuntur ab eis, qui animos intendant ad divitias morientes.’

Coepit surrectus a sede paulatim pedes recto itinere intendere ad pinacothecae porticus, cum ambulans oculis volantibus dicit:

*‚artes quas nemo possit delere vocamus.
nobis praebetur via qua fugit optima tempus
irreparabile. qui servat renovatas fiet
ipse gubernator semper restans velut artes.’*

Mihi, cum senem secutus sim oculis excitatis exeuntem, persuasum eum vinolentum esse, qui velut ebrius Trimalchionis amicus erat locutus.

<...>